

Waldorff (VS):

Det er et meget fremsynet, sammenhængende, godt gennemarbejdet forslag til ny undergrundslov, som energiministeriet har lavet. Man har læst godt og tæt på den norske lovgivning, og man har forstået at drage nytte af såvel de dårlige erfaringer som de gode erfaringer, der er gjort i Norge, og man har faktisk med dette lovforslag skabt et meget effektivt redskab til at sikre en udnyttelse af de danske energiressourcer i undergrunden, en udnyttelse, som ville være i overensstemmelse med almindelige menneskers interesser både økonomisk og energipolitisk, forudsat naturligvis at man er interesseret i at bruge loven på den måde.

Det er fremragende arbejde, simpelt hen. Der er faktisk kun én hage ved lovforslaget, og det er, at den fortrinlige regulering af Nordsøressourcerne i den nye undergrundslov lider af den, kan man sige, temmelig afgørende svaghed, at den olie og gas, som skulle nyttiggøres og reguleres, desværre mangler. Det er nemlig en fastslået kendsgerning, at alle de forekomster af olie og gas, som man kender, for nylig er blevet foræret til A. P. Møller for fjerde gang i løbet af 20 år, og det er der ikke mange der kan gøre den danske regering efter.

Der er ingen, ikke engang energiministeren, som har modsagt os, når vi har konstateret, at regeringens forlig med A. P. Møller betyder, at alle kendte forekomster og alle forekomster, som man kan have nogen som helst begrundet formodning om faktisk findes i undergrunden, nu ligger hos ét selskab, er underlagt ét selskabs økonomiske interesser, nemlig DUCs. Det betyder i værste fald vel at mærke, at den meget fine og forkromede undergrundslov, som man nu vil have igennem, ikke får nogen som helst praktisk betydning, og at der altså faktisk sker det, som vi i VS har fremhævet som den værst mulige udgang af forhandlingerne med A. P. Møller, nemlig at de danske Nordsøressourcer brændes af i løbet af de næste 20-30 år.

Undergrundsloven giver meget vidtgående muligheder for en statslig styring af indvindingen og efterforskningen og alle de elementer, der er i det: opdeling af sokkelområde, som giver fine muligheder for energipolitisk styring, og det samme gælder det spillerum, der er for indvindingstilladelsernes ud-

formning; derudover selvfølgelig det vigtige faktum, at en meget omfattende statslig deltagelse i indvindingen er mulig med denne undergrundslovgivning – i princippet er der mulighed for en 100 pct.s statslig drift eller statslig produktion i Nordsøen.

Men der er også fine styringsmuligheder i tilfælde af, at man faktisk sætter private selskaber til det. Vi kan også anerkende, at der er langt videre gående oplysningsforpligtelser for private selskaber.

Men de indlysende spørgsmål fra den opmærksomme læser er naturligvis følgende: hvor interessant er en statsdeltagelse på 100 pct. i fiskevandet? Hvor interessante er arbejdsprogrammer, hvis der ikke er nye selskaber, der gider gå ind i en efterforskning? Hvor meget giver en 50 pct.s forkøbsret til tørre huller? Og hvor meget får Danmarks geologiske undersøgelse og energistyrelsen ud af tomme datastrimler?

Det er helt forvrænget, vil energiministeren givet sige om lidt, og det vil være helt usandsynligt, at DUC faktisk kan nå at sætte sig på det hele. Derfor mener man selvfølgelig, at denne undergrundslovgivning får en funktion, og det er faktisk muligt; det ved vi bare ikke noget om. Det, der er usædvanligt, er, at man laver et kæmpemæssigt lovgivningsapparat til at lovgive om noget, som man faktisk ikke ved noget om.

Tilbage er altså den situation, hvor DUC beholder et reelt monopol på Nordsøressourcerne. Der kommer så de spændende diskussioner om, hvor vidtgående undergrundslovens reguleringer af DUCs områder i Nordsøen er. Vi har fået at vide – og det får vi formentlig bekræftet i dag af energiministeren – at det er meningen, at man skal kunne anvende §§ 14 og 15 på de områder, som DUC beholder. Vi er meget skeptiske over for det. Vi ønsker også at se DUCs udlægning og holdning til dette punkt.

Men selv i tilfælde af, at man når frem til, at det formelt er muligt at anvende §§ 14 og 15 og altså formelt muligt at forsinke DUCs udnyttelse af felterne helt frem til efter det tidspunkt, hvor koncessionen udløber, hvor man så ganske vist kan forlænge den, er vi faktisk stadig væk skeptiske over for, om der vil være en interesse, en vilje og en politisk styrke i regeringen til at benytte sådanne reguleringsmuligheder over for DUC. Vi tror mere på – og her kan jeg meddele, at vi er i